

2) Високий суд правосуддя - розглядає обвинувачення проти Президента.

Список використаних джерел:

1. Конституційне право зарубіжних країн: Навчальний посібник / Горшеньова М.С., Журавка О.В., Закоморна К.О., Трагнюк Л.Я. та ін.; За заг. ред. В.О. Ріяки. – 2-е вид., допов. і перероб. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 544 с.
2. Судоустрій: Україна, Велика Британія, Російська Федерація, США, ФРН, Франція. Судові органи ООН: Навчальник посібник / Молдован В.В., Молдован А.В.: Київ, 2012, - 364 с.

Встановлення та розвиток парламентаризму в зарубіжних країнах

Мельниченко А.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пустовіт Ж.М.*

Парламентаризм - одна із складних та розповсюджених форм правління. Явище парламентаризму наявне та притаманне парламентсько-президентській формі правління і визначається як реальна практика і певна ідеологія, що встановилася в конкретній державі. Парламентаризм водночас є і засіб контролю над адміністративними органами, і авторитет, який визнають всі інститути управління суспільством. Прояв парламентаризму здійснюється за наявності представницького органу – парламенту, що здійснює законодавчу владу і визначає основні напрями внутрішньої і зовнішньої політики уряду.

Появу першого парламенту датують ще в XIII ст. в Англії, але саме укріплення та повне функціонування як окремого органу відбулося значно пізніше. Відповідно парламент мав певну будову яка складалася з двох палат:

1. Палати лордів - спадкоємних представників знаті;
2. Палати громад, у яку входили представники лицарства і городян.

Палата лордів мала певну перевагу над палатою громад, але вони взаємодіяли між собою та видаючи закони, статути вони обов'язкового затверджувались королем. У ході тривалих суперечок і конфліктів парламент відвоював свої права в короля. У XIV ст. король Едуард II спробував обійти парламент і видати укази, що мали силу закону, однак парламент наполіг на тому, що ціль королівських указів тільки приведення до виконання діючих законів. Боротьба за владу та незалежність продовжувалась досить багато часу, але кінець цьому положив Білль про права 1689 року, що забороняв забороняв королю без згоди парламенту видавати нові закони і припиняти чинні закони, стягувати податки, тримати в мирний час армію. Білль про права проголошував свободу парламентських дебатів, виборів і подачі петицій. Вже починаючи з XIX ст. Англія фактично стала державою з чітко вираженим парламентаризмом. Саме така структура та повноваження парламенту Англії функціонували до до 1832 року, а саме було проведено велику кількість реформ, що передували виданню парламентського акту, яким було внесено зміни до виборчої системи Великої Британії.

Явище парламентаризму набирало великих обертів у всьому світі причиною стало відмінністю економічних умов, історичних традицій, співвідношення класових сил, зрілості масових демократичних рухів, відносної могутності капіталу, політичної культури населення та багатьох інших факторів, що укріпляли громадянське суспільство та демократичність у кожній зарубіжній країні, що і дало масштабні поштовхи до прояву парламентаризму в багатьох країнах.

В Італії, наприклад, за конституцією 1848 р. виборчими правами користувалося менше ніж 3 % населення. За останні два десятиліття XIX ст. було прийнято закони, за якими коло виборців дещо розширювалося. При цьому необхідною умовою участі у виборах було вміння читати й писати, тобто встановлювався ценз грамотності. Близьке за змістом виборче право було встановлено конституціями Болгарії (1879 р.), Греції (1864 р.) і Данії (1866 р.). І хоча тут майнові цензи було досить швидко скасовано, а цензи грамотності й освіти ніколи й не запроваджувалися, конституції цих країн визначали цензи осілості. Однорічний ценз осілості було передбачено наприкінці XIX ст. - на початку XX ст. у законодавствах Австрії і Бельгії, а дворічний - в Іспанії. У США ще на початку XIX ст. виборче право в більшості штатів пов'язувалося з володінням нерухомою власністю або зі сплатою податків. Наприкінці століття прямий майновий ценз було скасовано, хоча в деяких штатах від виборців вимагалось бути грамотними або сплачувати податки. Нарешті, однією з характерних рис розвитку виборчого права в епоху переходу від капіталізму вільної конкуренції до монополістичного капіталізму було збереження цензу осілості. Пояснюють це тим, що ценз осілості відповідає історично зумовленим поглядам на виборчий округ як на територіальну корпорацію, населення якої є певною спільнотою з єдиними інтересами соціально-економічного і культурного розвитку. Ценз осілості було запроваджено в багатьох буржуазних країнах. Термін його був різним. У США, наприклад, він дорівнював одному місяцю, в Австралії, Німеччині і Японії – трьом, у Бельгії і Франції – шести, у Канаді – дванадцяти місяцям тощо.

Отже, становлення та розвиток такого явища як парламентаризм охопило всі розвинені та конкуруючі держави у зв'язку з багатьма чинниками, а саме розвиток демократії, проведенням багатьох реформ і різних галузях, та безпосередньо змінах в виборчому праві, зміцнення економічної бази, соціально-політичної структури капіталістичного ладу. На мою думку на формування парламентаризму впливають менталітет народу кожної країни їх правосвідомість, культура та політична свідомість кожного громадянина та безумно політику держави яка впливає на своїх громадян.

Список використаних джерел:

1. Древаль Ю. Парламентаризм «приглушений» чи раціональний? // Віче. — 2003. — № 9. — С. 50.
2. Павленко Р. М. Парламентська відповідальність уряду: світовий та український досвід. — К.: Вид. дім «КМ Академія», 2002.
3. Політологічний словник: Навч. посібн. для студ. вищ. навч. закл. / За ред. М. Ф. Головатого, О. В. Антонока. — К.: МАУП, 2005
4. Конституційне право зарубіжних країн: Навч. посібник / К 65 М. С. Горшеньова, К. О. Закоморна, В. О. Ріяка та ін.; За заг. ред. В. О. Ріяки. — 2-е вид., допов. і перероб. — К.: Юрінком Інтер, 2006. — 544 с.

Порівняльна характеристика законодавства федеративної республіки Німеччини та України

Полюга А.В., студент ННІПП НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Кулик Т.О.

Поняття «правова система» виражає конкретно історичний, реально існуючий комплекс взаємозалежних юридичних засобів і явищ держави,